

ben a fedezetül szolgáló javakból ki nem elégítették. Utóbbi az esetleges zálogjogokra céloz, melyre vonatkozólag az 1925. évi 600. P. M. 86. §-a kimondja, hogy a csődnyitás előtt szerzett s az adék fedezetére szolgáló zálogjogok a Csődt. alapján meg nem támadhatók. A csődnyitás után lejáráó adók (és illetékek) tömegtartozások, melyekért a tömeg s ha jövedelem volt s ennek dacára nem elégítették ki, a jövedelem erejéig a tömeggondnok felel. (86. § 4. és 5. bek.)

Nem szabályozza sem a fent idézett német elvi határozat, sem törvényünk azt a kérdést, hogy mi történik a közadós által a csődnyitás előtt kifizetett, még esedékessé nem vált, vagy esedékes, de jogalapjára vitás és befizetett adókkal? Nézetünk szerint a tömeggondnok e tekintetben a megtámadási jogot a Cst. értelmében és alapján gyakorolhatja. Ez álláspontunk alapja az, hogy a 600 P. M. a csődbeli eljárás alapjává az 1881: XVII. t.-c.-et teszi s a 86. § csak a kivételeket szabályozza. Maga a törvény pedig azon az állásponton van, hogy a közadós tartozásának állami jogparancs formájában való megjelenése annak megtámadását ki nem zárja. (31. §.)

H. L.

Ha fényüzési tárgyaknak olyan keresetszerű visszterhes elidegenítése történik, amely nem esik fényüzési forgalmi adó alá, az általános forgalmi adó lerovásának van helye. (Közigazgatási Bíróság 4421/1923. P. szám.) Az 1921. évi XXXIX. t.-c. 37. §-ának 10. pontja, amelyre a panaszos hivatkozik, az általános forgalmi adó alól nem a fényüzési forgalmi adó alá eső tárgyak kereskedelmi forgalmát általában, hanem az ily tárgyak eladásából eredő és már fényüzési adó alá vont bevételeket mentesíti. Már pedig azok a bevételek, amelyek után a panaszos az általános forgalmi adót nem rótta le, fényüzési forgalmi adó alá kétségtelenül nem estek, mert a fényüzési adó a jelen esetben nem a panaszos fél által és a panaszos üzleti bevételei után, hanem az 1900/1922. számú pénzügyminiszteri rendelet értelmében a fényüzési cikkek gyártása helyén, a gyár-vállalat által és annak bevételei után rovatott le.

Az 1921. évi XXXIX. t.-c. 37. §-ának 10. pontja kétségtelenül csupán azt célozza, hogy ugyanazon üzleti bevétel ne terheltecsék meg fényüzési forgalmi adóval és egyidejűleg általános forgalmi adóval is, de ez a rendelkezés nyilvánvalóan nem zárja ki azt, hogy már fényüzési forgalmi adó alá vont tárgyak további kereskedelmi forgalma után — mindannyiszor, amikor e tárgyakkal fényüzési forgalmi adó alá nem eső keresetszerű visszterhes elidegenítés történik — az említett törvény-cikk 30. §-a értelmében általános forgalmi adót szedni ne lehessen.

A törvény ellenkező magyarázata oda vezethetne, hogy sok esetben a fényüzési forgalmi adó alá eső tárgyak, amelyek csupán egy ízben vonatulak fényüzési forgalmi adó alá, vég-eredményben kisebb forgalmi adóteherrel jutnának el a fogyasztóhoz, mint azok a tárgyak, amelyeknek forgalma ugyancsak általános forgalmi adó alá esik, de ez a forgalmi adó minden egyes átruházás esetében, tehát ismételtelen lerovandó. Ilyen visszás megterhelés nyilvánvalóan nem lehetett a törvényho-zás szándéka.

Ezen okok folytán és mert az 1900/1922. sz. pénzügyminiszteri rendelet 22. §-ában említett 13%-os adó kétségtelenül kizá-rólag fényüzési forgalmi adót jelent, amely a gyárból történt eladást terheli: a panaszosnak fényüzési adóval nem terhelt

üzleti bevétele után kiszabott általános forgalmi adót fenn kellett tartani.

A pernek felperes részéről való letétele a követelésről való lemondással egyenlő hatályu s az a végzés, mellyel a váltó fizetési meghagyás hatályon kívül helyeztetett, olyan jogerős újabb bírói határozat, amely megszünteti a váltó fizetési meghagyással marasztalt alperes illetékfizetési kötelezettségét. (Közigazgatási Bíróság 11.041/1925. P. szám.) A per bírósága a ... sz. a. hozott végzésével a felperes részvénytársaságnak perletételt tudomásul véve, a panaszlók ellen kibocsátott azon váltófizetési meghagyást, mely után a megtámadott illeték a panaszlók terhére kiszabott, hatályon kívül helyezte és a felperest a per költségeinek viselésére kötelezte.

Minthogy a pernek a felperes részéről való letétele a követelésről való lemondással egyenlő hatályu s az a végzés, mellyel a váltófizetési meghagyás hatályon kívül helyeztetett és a felperes a perköltségek viselésére köteleztetett, noha a pp 390. §-a ellenére nem ítélet alapján hozott meg, oly jogerős újabb bírói határozatnak tekintendő, mely az 1914. évi XLIII. t.-c. 60. §-a értelmében megszünteti a váltófizetési meghagyással marasztalt alpereseknek illetékfizetési kötelezettségét, ez alapon jogosan igénylik a panaszlók a terhükre kiszabott illeték törlesztését.

A panaszlók illetékfizetési kötelezettségét akkor is megszüntetnek kellene tekinteni, ha a perbíróság végzése határozati illeték alá eső ítéletnek nem minősítették, mert az 1914. évi XLIII. t.-c. 20. § 3. bekezdése értelmében a felperesnek követeléséről való lemondása esetében egyességi illeték jár, melyet azon törvény 55. §-a értelmében a perköltségekben marasztalt felperes köteles viselni.

Peres eljárásban az illeték megállapításánál a keresetlelvel beadása napján fennállott értéket kell alapul venni. (Közigazgatási Bíróság 11.479/1925. P. sz.) A panaszolt határozat indokolásában felhívott 1924. évi 5001. P. M. számú rendelet 3. §-ának 2. pontja, amelyben a zárjel közötti felsorolás nem részletes, hanem csak példászerű, amit a „stb.” kifejezés nyilvánvalóvá tesz, nem érinti az 1924. évi XLIII. t.-c. 31. §-a első bekezdésének azt a rendelkezését, hogy peres eljárásban az illetékek megállapításánál a keresetlelvel beadása napján fennállott értéket kell alapul venni.

Ennélfogva és mert a kiszabás alapjául szolgált ítélet az 1924. évi július hó 19-én az évi haszonbérnek 142½ mm. buzával való felemelése iránt benyújtott kereset tárgyában hozott, tekintettel arra, hogy ez időpontban egy mm. buza ára a felterjesztő jelentésben nem kifogásolt panaszbeli előadás szerint 400.000 korona s így a per tárgyának értéke 57.000.000 korona volt, amely a már említett rendelettel kiadott átszámítási táblázatban 1924. évi július havára kitüntetett 17.600-as viszony számmal eszközölt átszámítás mellett 3244 aranykoronának felel meg, a panaszosok által fizetendő illetéket a hivatkozott rendelet 8. §-a alapján eszközölt kikerekítés mellett 3240 K-tól 3%-kal = 97,20 fillérben (arany) kellett megállapítani.

A váltó csak akkor fizetési eszköz, ha az árunak kikötött ellenértéke gyanánt fizetesként adatik; a fedezeti váltó alapján nem lehet forgalmi adót követelni. (Közigazgatási Bíróság 17.915/1925. P. szám.) Az 1921:XXXIX. t.-c. 31. §-ának (1) bekezdése szerint az adó alapja a szállított áruk ellenértéke fejében teljesített fizetések összege, a (3) bekezdés szerint pedig az